

Domnica Pop
PUNTEA

Domnica Pop

PUNTEA

Editura TRINOM,
2017

Moto:

O, punte a punților!
toată ești un leagăn
bătut de vînt.

Traversa 1

opalescența serii
dezvăluie un apus
rămas în memorii

– târziu! ai spus
din aria nopții
restrînsă-n opus

degeaba te strig
precum cocorii
în cîntec de frig

captive-n urechi
literele Adagio
nu mai leagă nume

cuvintele perechi
despărțite de Adio
nu mai au ce spune

Traversa 2

plecarea timpurie
fumegă alegorie
în rocadă nomadă
prietenia monadă

tu – aripile cocorilor
eu – rezonanța norilor

aștept peste poduri
invazia spre înapoi
între exoduri

tu vii înainte
aromă de ploi
în cuvinte

Traversa 3

cu fiecare haiku
evadez om nou
în micul tablou

canonul contractă
midriaza abstractă

culoare de asceză
iradiind geneză
curge-n desime

iarba cea rea
spinoasă și grea
cade-n josime

Traversa 4

privind o rîndunică
seara-mi complică

într-o parte cobor
într-o parte zbor

lumina descătușată
ascunde-n Carul Mare
secunda alarmată
din ceasul de mirare

clipa de duminică
pîlpîie-n lumînare

încerc să compar

lumină de far
lumină de jar

Traversa 5

ai trecut legendar
o filă de calendar

pe vremea târziului
în urma verdelui

un minut încins
vara-n frunze căzătoare
focuri a aprins

ai pierdut secunda

n-ai văzut în soare
cum arde lavanda

Traversa 6

pe marele bulevard
rupții din stele ard
gânduri de muritori
între ziduri și nori

zvîcnind la tîmple
geneza intențiilor
comprimă în piept
nimicul concret

deasupra Liniștea
dospește încet
aluatul de stea

Scîncet?
Bocet?

Traversa 7

simplu simptom
în propria anatomie
firul de om

din creștet în jos
interiorul ros

Labirint de os
nisipit calcaros

anagramă de cosmos
în sânge topit
de necitit

Traversa 8

îl vedeam des
pe banca trecătorului
oftînd recules

vorbea prea tîrziu
cu îngerul lemnului
din copacul viu

stoluri în arbori
regretele viitorului
urcau fiori

Traversa 9

faptă cu faptă
caut linia dreaptă

geometria roții
rotește în cerc
butucul vieții

cine mai știe
unde-i punctul

acela de foc

să-i fixeze locul
pe hârtie

Traversa 10

ai ascultat vreodată
o piatră

poate
vei auzi durere
în pleonasmе

sau
vei auzi tăcere
în spasme

poate
vei auzi-n hău
numele tău

Traversa 11

sînt Domnica
pămîntul mă rotește
odată cu frica

un fel de eclipsă
în parte lipsă

o proprietară de soare
în cutia poștală
plină de răcoare

cînd umbra mea
cade pe ea

Traversa 12

unde-i ziua aceea

soarele
nu era altceva
decît un punct

salcia
nu era altceva
decît un contrapunct

unde-i melopeea

cînd legam împreună
soarele cu salcia

Traversa 13

de cîte ori
aude cuvîntul Acasă
mama
aruncă din fiori
o privire lăptoasă

ochii refugiatului
ochii abandonatului
în faşa orfelinatului

nemîngîiat
nelegănat

Traversa 14

greu pot privi
vechile fotografii

amintiri forță
explodează mii
focuri de torță

în dreapta moarte
în stînga moarte

eu la mijloc

aproape
stană de piatră
departe

Traversa 15

Doamne
îngădui multe

cînd greșesc
iartă dinainte
să ispășesc

sînt vinovata
după evadare
care s-a predat

să fie sigură
că a trădat

Traversa 16

compar totul
cu o lumînare
în mîna pelerinului

care arde
să ardă

Traversa 17

ochii de păpușă
în joacă de copil
ca morfina-n fiolă
lucește subtil

incantație-n sânge
povestea curge
rîuri de culoare

trăirea-n prinsoare
dulce condamnare

Traversa 18

nimic de spus
dincolo de apus

în aroma cafelei
amestec spre sus
lingurița-condei

altă soluție nu-i
să vă dezvălui
înaltul visului

unde cineva
levita stea

Traversa 19

repetînd zbugium
trăiesc totul acum

scrierea norilor
grăbește-n sistolă
pulsul visurilor

la fereastră
duhul culorilor
întărește lumina

să urce albastră
pînă la stele
glicina

Traversa 20

hipnoza ierbii
în liniștea parcului
crește câmpii

locurile de-acasă
nu mai au adresă

și cât egalează
o pasăre depărtată
care vibrează

avem amîndouă
o vreme separată
de rouă

Traversa 21

înălțînd ziduri
pînă la temelie
prima istorie
crește reziduri

aceea de neiertat
cînd omul a despicat
primul izvor în două
să afle de ce plouă

abandonînd aluviune
vechea minune

eroare nouă

Traversa 22

pentru că Doamne
știi cât te-am mințit
dă-mi între semne
un discret sfârșit

să intru subit
prin copertă
un punct mic

în foaia inertă
final de nimic

Traversa 23

frica fierbinte
erupe din minte

umblu-n levitație
peste agitație

nu-i har divin
nici foc din senin

merg mult pe jos
doar ca să merg
în rînd cu voi
curajos

Traversa 24

de cîte ori
nu am lumea
pentru foaia de hîrtie
sau n-am foaia
capitulez

prinsă la mijloc
ca într-un ceasornic
pendulez

cu creionul de foc
scriu lumea-n aer
lezez

Traversa 25

am cîte-o oră
paralelă cu lumea
cînd trec auroră

duhul fericirii
găsește întotdeauna
spațiile pustii

nimerește exact
punctul blocat

nu mult

doar o secundă
tumult

Traversa 26

plină de mărturii
ziua înserează
dungi fumurii

primesc complice
noaptea-n matrice

lumina becului
inundă strategic
focul negrului

și cine răpune?

la urma urmei
totul apune

Traversa 27

ultima dată
prietena m-a privit
ca-n prima clasă

asta a nemurit
o zi dureroasă

caldă în gesturi
scliffea-n resturi

apoi s-a dus
printre gene în sus

cu fața spre cer
ochii-n mister

Traversa 28

totu-i nimic
am fost victima
propriului inamic

mi-ai sărutat părul

f f
i cu i
r r

dar tot darul
ascunde un bir

fărîma de negru
fugită din integru

Traversa 29

fiu al omului
treci ca ploaia
în visul pomului

într-o zi
sîngele vei topi
în cascadă lentă

cu întunericul
te va potopi
lumina absentă

Traversa 30

simțind parfumul
am schimbat drumul

toate străzile
erau dublura
toate chipurile
imitau figura

– nu te întoarce
fugi plîngînd!

dar inima
ucidea-n ciocane
fix acel gînd

Traversa 31

aștept să vină
cu inima senină

dacă nu va ierta
tot voi aștepta

așa a palpitat
ghiocul ascultat
cînd colindam orașul
aidoma cu evreul
rătăcit în pustie

de-mi crăpa inima
de vie

Traversa 32

bondarul zboară

în fiecare vară
vine să ceară

– tot ce vezi
nu visezi

corăbiile de vânt
umflă în aripi
ruperea de pământ

– să nu crezi!

eu port un port
de aripi în gene
columbiene

Traversa 33

trăiesc în angoasă
sînt prăpăstioasă

am urmărit omul
am urmat drumul

război de gherilă
pe clipa fragilă

fiecare cuvînt
cu voia sorții
zboară în vînt

în ținta morții

Traversa 34

îndeajuns
să privești apa
a spus călugărul
și s-a dus

bastonul lui
lega iarba

de la un nod
la altul
creștea un pod
cît înaltul

atingea barba

Traversa 35

am tot schimbat
sandale tocite
am tot regretat
veri învechite

halouri negre
au înghițit soarele
de înapoi

ceruri albastre
au topit hotarele
sub ploi

Traversa 36

stafie de hîrtie
pășesc pe traverse
s-ar crede nebunie

Oh, nu-i așa!

nimeni n-ar bănui
strălucirea răsăriturilor
efervescenta apusurilor

în cardinalele foi
punctele nevoii

fixînd puntea

Traversa 37

vremea păpușii
cu secunda-n blocadă
mocnește nomadă

– ați văzut ochii?

două ceasuri oprite
de evantaie rotite

tunete-n surdină
visînd explozarea
mirarea

Traversa 38

aici ne cresc
sortitele migrații

călătoriți firesc
fără calculații

se vede clar
totu-i ocular

teii din centru
înfloresc pentru

între jos și sus
totu-i predispus

prin Orcus

Traversa 39

pe linia moartă
ceva îndrăznesc

fiecare traversă
derulare inversă
nu opresc

revăd avaria
nu când Noi
mult mai înapoi

când călătoria
era scrisă-n oracol
miracol

Traversă lipsă

Vino, corbule!
vino c-un ram de măslin;
ajunge, să cred.

Traversa 41

acul de cravată
irizează-n amintiri
trecuta viață

aruncă-n ceață
luciul de față

nu desprinde
din poza blocată
în contur

ce poți pretinde
unui chip de tată
în retur

Traversa 42

am tot timpul
două căi diferite

obligă drumul
atent la ispite

cînd merg drept
izolez în paralele
tot restul

mîna pe piept
unește-n cardinale
nordul cu estul

Traversa 43

de-aș avea
mintea luminată
care așteaptă
un pîntec de fată
omul l-aș scie
curs de rapsodie

pe cantul foii
de hîrtie

Traversa 44

sînt bolnavă
de migrația cocorilor

cînd tremură cordul
unde-i port
cocorii țipă nordul

– nu vă îngrijorați

la finele drumului
toamna indică

aripile de sînge
niciodată niciodată
nu abdică

Traversa 45

papagalul vorbește
nu cere

papagalul privește
cînd pier

doarme tihnit
de lume diferit

cînd vibrează
captiv în colivie
ce visează?

omul să fie?

Traversa 46

omul solitar
colindă orașul

văd zilnic marșul

în urma grea
asemănarea de jar
fumegă stea

polifonie de-amar
alunec în ea

Traversa 47

cînd a plecat
am rămas blocată
multă vreme

ca un copil
abandonat
prea devreme

mai precis

timpul tactil
așteptînd ceasul
să cheme

Traversa 48

citesc în porumbei
planarea haiku
din primul impuls

între minus și plus

nu vor altceva
să mențină
decît
prima terțină
de lumină

Traversa 49

în ochelarii bunicii
mai zîmbește lumina
ultimei clipe reci

ca un nas de copil
pe geamul înghețat
de albe ciuperci

Traversa 50

nimic nelalocul lui
se va întâmpla
în urma trenului
ce taie câmpia

eu trec pe-o șosea
spre casa mea

lumea parcursă
repetă aceeași cursă

deasupra apasă
imensa asemănare

stele goale
alergare

Traversa 51

umbra mamei
derivă lucește
pe retină

cu capul în mâini
privesc din clește
a vieții patină

din zi în zi
calea-i scrîșnește
pe serpentină

Traversa 52

fii împăcată
ești iertată

am scris 9 cărți
nu ești trădată

la baza lor
cuvintele curg izvor
nu nouă

norul cel nou
dinaintea ochilor
nu mai plouă

Traversa 53

tot căutînd
mama spirituală
în gravitația literei
am refulat

levitație în vînt
cuvînt din cuvînt
nevoia de blînd
a cronicizat

m-a tocit
m-a nevindecat
m-a murit

Traversa 54

bătrînul poet
din casa mică
scări de alfabet
spre cer ridică

prin porii săi
apă tare
vuieste

în mâna lui
tot fierul
scrișnește

Traversa 55

Fiu al cerului
lucești în lumină

inima dreaptă
în stînga plină
goală-i de Hău

din haloul auriu
privești milos
de sus în jos

coșmarul Tău

Traversa 56

cînd inima
bate dezordonat
nu-i de speriat

mi-e clar

pot să dispar
în apă murdară
ca stropul de var

sau

ca o floare
în apă amară
dintr-un pahar

Traversa 57

printre semne
vapoare de vorbe
pier pe vrute

în oceanul tăcerii
trec pe-ntuneric
să nu fie văzute

mîna dreaptă
tremură-n stîngăcia
falselor redute

Traversa 58

cîinele doarme
în raze de soare
fără să cunoască
bolta cerească

cîinele-și trăiește
viața în curte
liber de moarte

are o pace cuminte
din pacea fierbinte
de dinainte

Traversa 59

nemuritoare de-aș fi
frăția m-ar lipsi

să nu împart
Clipa
să nu înmulțesc
Risipa

apoi Golul
care ne-adună

Viitorul

Traversa 60

mîinile lovite
de trup despărțite
fraternizează

– nu te zbate!
lamentează!

cum ai consola
cu liniște ochii
la nevoie

cum vei îmbrățișa
pacea morții
fără voie

Traversa 61

nu mai știu

să culeg
să înmulțesc
polenul din clipă

cu mintea goală
puteam cândva

nu eram risipă

am fost artă
mult mai mică
și înaltă

Traversa 62

din ascunse coloane
vertebre de pământ
vibrează semne
cuvinte în vânt

– Uită-l pe Sînt!

scoate din adînc
copilul cel bun

lasă-l să sufle
baloane de săpun

Traversa 63

nu pot vindeca
podul de umbră
nici pivnița grea
de nisip și răcoare

voi fi epitaf
nu pentru praf

pentru soare

sînt zodia Rac
n-am plecare

Traversa 64

de ultimul ceas
sînt neliniștită

mi-e frică
de forma-n copită
care-l cadrează

apoi

Căderea
sub caii morții
cît vibrează

Liniștea
dinaintea eternității
cît durează

Traversa 65

am o monadă
unde nu oricine
poate să vadă

descoperă cărarea
doar purtătorii lunii
de aprilie

simt de departe
albul aparte

Traversa 66

n-a plecat de tot
încă e vie

mai lucește
în caligrafie

cenușă argintie

închid ușa
nu cumva curentul
să împrăștie

cheia de hîrtie
ascunde momentul

știe

Traversa 67

un copil
cu bicicleta
se plimbă pe-alee

trage pe roată
fără să știe
Calea Lactee

Traversa 68

târziu a ajuns
cuprins în mâine

tînăr cuceritor
a trecut neatins
printre ruine

florile de mac
din imperiul învins
au tresărit

de rușine

Traversa 69

nu sînt făcută
pentru fapte eroice

natura macină
secunde haotice

din capul tocit
somnia pe pernă
curge-n bernă
un rîu nisipit

Traversa 70

ultimul gest
rămas în ușa
a oglindit protest

ne mai întâlnim
contra curentului

chipul fățiș
reflectă-n pupilă
un geamăn afiș

o floarea-soarelui
lungă lungă
s-ajungă

Traversa 71

m-am născut
în luna frunzelor
arse de soare

fără să știu
pustiu am reprodus
în eliberare

o gură mică
înghițind în plîns
multa înserare

Traversa 72

acolo a rămas

la rădăcina amorului
despărțirea a curs
sepia cocorului

arde pauze accelerate
de zbor în recurs
spre vuiet

emană vibrații întomnate
de aripi împușcate

fără sunet

Traversa 73

n-ai văzut dragonul
un acrobat
fără plasă

n-ai auzit țipătul
în direcția ta
cale-ntoarsă

de ce-ai fi vrut
după ce ai trecut
toate hotarele

unde pomii
înfloresc la nesfârșit
toate culorile

Traversa 74

am fost notă
într-un cântec
atît de grav

părea suav
ca o arie de Grieg
unde lebede negre
plutesc fantome albe
de frig

Traversa 75

hîrtia oglindește
ce inima vuieste
hîrtia ampretează
ce mintea visează

poți să zgîrîi
în toți porii

ce apă dragă
ascunde-n ea
să atragă

Traversa 76

există o ipostază
ce înfricoșează

mai bine spini
cuiul fierbinte
rafale-n minte

numai nu moartea
mută și sfârâncioasă

unde părul căzut
crește rădăcini

căutînd cărarea
spre acasă

Traversa 77

pereții catedralei
prin nevăzute ieșiri
dau aripi octavei
plăsmuită de mir

– nu privi pe verso
Ierusalimul să-l pierzi
în retină!

poate chiar acum
somnul lui Tasso
din ierburile verzi
îți ridică-n drum
o colină

Traversa 78

magic evantai
cu adiere de Rai
dragostea la început

apoi pustiul Sinaiului
pe fila calendarului

prezent la trecut

ca vremea unui zeu
adormit în muzeu
visînd o cărare
de pietre rare
spre trofeu

Traversa 79

aveam zece ani
rîdeam în nisip
cu tălpile goale

acum am dune
de obiecte inutile
și zile tocitoare

unde-i acel zece
plin de transparență
și voce înaltă

pupila rece
irizează în absență
o mare umbră

o mică fată
ce trece

Traversa 80

pe elipsa firii
potrivnic împotrivesc
moara jertfirii

dacă ar contra
în plină stradă
aș îngenunchia

regretul să-ncolțească
verticala sufletească

subiectele nedrepte
la viitor predicatul
să-ndrepte